

Arrest

nr. 193 359 van 9 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juni 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 juni 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 13 maart 2017 België binnen en dient een asielaanvraag in op 22 maart 2017.

Op 22 maart 2017 wordt verzoeker gehoord.

Raadpleging van de visa-databank toont aan dat verzoeker in het bezit was geweest van een Schengenvisum afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten.

Op 18 april 2017 verzoeken de Belgische autoriteiten aan Italië de overname van verzoeker op grond van artikel 12.4 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening).

Op 19 juni 2017 delen de Belgische autoriteiten aan Italië mee dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is overeenkomstig artikel 22.7 van de Dublin-III-Verordening (tacit agreement).

Op 20 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : G.

voornaam : S.

geboortedatum : (...) 1989

geboorteplaats : A.

nationaliteit : Armenië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 22.03.2017 asiel in België. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn geboorteakte en militair boekje voor.

Raadpleging van de visa-databank toonde aan dat de betrokkene een Schengen-visum Type C aanvraag bij de Italiaanse consulaire diensten in Yerevan (Armenië) en dat dit visum afgeleverd werd, geldig van 12.02.2017 tot 07.03.2017.

Op basis van dit visum werd op 18.04.2017 een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

De betrokkene, staatsburger van Armenië, werd verhoord op 22.03.2017 en verklaarde dat hij Armenië in februari 2017 verliet om met de bus naar Rusland te reizen om er tot ongeveer 08.03.2017 in Moskou te verblijven. De betrokkene gaf aan dat hij vervolgens via Wit-Rusland en enkele voor hem onbekende landen naar België doorreisde om er op 13.03.2017 aan te komen. In België diende de betrokkene op 22.03.2017 een asielaanvraag in.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat het hier een democratisch land is en hij via kennissen er veel goeds over hoorde. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië. De betrokkene gaf aan geen reden te hebben, maar niet naar Italië te willen omdat hij van België houdt.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Tijdens de preregistratie d.d. 13.03.2017 maakte de betrokkene gewag van een in België (Menen) verblijvende tante, maar tijdens het gehoor gaf de betrokkene aan geen enkel in of in andere Lidstaten verblijvend familielid te hebben.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees

Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

De situatie van asielzoekers werd de voorbije jaren onder meer gedocumenteerd in volgende bronnen :

Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Meer recente bronnen zijn het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" - Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het voormelde SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Het AIDA-rapport belicht de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor

een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniformreception-system-through-sprar-expansion>).

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Daarnaast merken we op dat de betrokkene, aangaande zijn gezondheidstoestand, tijdens zijn gehoor verklaarde dat zijn ogen af en toe pijn doen. We wijzen er echter op dat de betrokkene gedurende zijn gehele asielprocedure geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

We verwijzen ook naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1989 geboren alleenstaande man zonder kinderen. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat de betrokkene inzake zijn gezondheidstoestand verklaarde af en toe pijn te hebben aan zijn ogen. We wijzen er ook op de betrokkene gedurende de gehele duur van zijn lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië

zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Bovendien wijzen we er op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 18.04.2017 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4)."

Vanaf 1 juli 2017 bevindt verzoeker zich in het openterugkeercentrum te Arendonk.

Op 6 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt niet aan verzoeker ter kennis gebracht maar wegens een materiële vergissing aan een andere persoon.

Op 6 juli 2017 wordt vastgesteld dat verzoeker het centrum heeft verlaten.

Op 7 juli 2017 delen de Belgische autoriteiten aan Italië mee dat verzoeker ondergedoken is en dat de termijn voor overdracht verlengd wordt tot achttien maanden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"2.1. Eerste middel

Schending van:

- *Artikel 12(4) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin III-Verordening)*
- *Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing stelt: "Raadpleging van de visa-databank toonde aan dat de betrokkene een Schengen-visum Type C aanvraag bij de Italiaanse consulaire diensten in Yerevan (Armenië) en dat dit visum afgeleverd werd, geldig van 12.02.2017 tot 07.03.2017. Op basis van dit visum werd op 18.04.2017 een verzoek gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de Verantwoordelijke lidstaat werd."

Terwijl de artikelen 12(2) en 12(4) van de Dublin III-Verordening het volgende bepalen:

(2)"Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."

(4)"Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten."

Dat artikel 12(4) van de Dublin III-Verordening een bijkomende voorwaarde bevat die vervuld moet zijn vooraleer een lidstaat die een reeds verlopen visum afleverde verantwoordelijk kan worden gesteld voor een asielzoeker die houder is van een dergelijk verlopen visum: het visum moet hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot één van de lidstaten.

Dat de bestreden beslissing op geen enkel moment verzoekers reisverhaal in twijfel trekt. Dit reisverhaal bevat nochtans elementen die de conclusie uit de bestreden beslissing tegenspreken. Tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker Armenië te zijn ontvlucht in februari 2017 om vervolgens door te reizen naar Rusland. In dat land verbleef hij nog tot 8 maart 2017. Omdat het visum dat hij via het Italiaanse consulaat in Yerevan verkreeg reeds verliep op 7 maart 2017, kan dit visum hem dus onmogelijk de toegang tot één van de lidstaten hebben verleend.

Dat de Belgische instanties dus niet het recht hadden om op 18 april 2017 de overname van verzoekers asioldossier te vragen aan Italië. Verzoeker heeft tijdens zijn reis op geen enkel moment het Italiaanse grondgebied betreden, zijn vingerafdrukken werden in geen enkele andere lidstaat dan België afgenomen en hij heeft zijn Schengen-visum niet gebruikt om één van de lidstaten te betreden. Het feit dat het visum minder dan zes maanden geleden verlopen is doet hier dus niets ter zake. Als we verzoekers verklaringen betreffende zijn reis naar België mogen geloven, en in de bestreden beslissing worden deze nergens in twijfel getrokken, is België de enige lidstaat die verantwoordelijk kan worden gesteld voor zijn asielaanvraag.

Dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen het volgende bepalen:

Art. 2: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Art. 3: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Dat elke bestuurshandeling uitdrukkelijk en afdoende dient gemotiveerd te worden. De werkelijke motieven moeten duidelijk, nauwkeurig, waarheidsgetrouw en sluitend in het corpus van de beslissing worden opgenomen. De bestuurde moet in de akte van de beslissing de motieven kunnen achterhalen, zonder het administratieve dossier te hoeven raadplegen.

Dat in casu de verwerende partij heeft nagelaten haar beslissing op dergelijke wijze afdoende te motiveren. Aangezien verzoeker duidelijk stelt dat hij zijn visa via het Italiaans consulaat verkregen visum niet gebruikt heeft om één van de lidstaten te betreden, mag verondersteld worden in het kader van de motiveringsplicht dat er in de bestreden beslissing op zijn minst een motivatie voorkomt die verklaart waarom er aan verzoekers reisverhaal getwijfeld wordt en waarom er toch wordt overgegaan op een vraag tot overname aan Italië. Hierover is niets terug te vinden in de bestreden beslissing.

Dat verzoeker bij het lezen van de bestreden beslissing dan ook niet te weten kan komen waarom Italië ondanks het feit dat zijn visum reeds verlopen was toen hij de lidstaten betrad, als verantwoordelijke lidstaat werd aangeduid. Hij kan de motieven van de verwerende partij hieromtrent niet achterhalen omdat ze simpelweg niet zijn opgenomen in de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing zowel artikel 12(4) van de Dublin III-Verordening als de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het eerste middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 12(4) van de Dublin III-Verordening en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat de Belgische instanties niet het recht hadden om op 18.04.2017 de overname aan de Italiaanse instanties te vragen aangezien hij op geen enkel moment het Italiaanse grondgebied heeft betreden en zijn vingerafdrukken in geen enkele andere lidstaat genomen werden. Hij stelt het visum niet gebruikt te hebben om één van de lidstaten te betreden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist een Schengen-visum bij de Italiaanse consulaire diensten in Yerevan (Armenië) te hebben aangevraagd en dat dit visum, geldig van 12.02.2017 tot 07.03.2017, hem werd afgeleverd. Hij betwist evenmin dat dit visum minder dan 6 maanden verlopen is. Hij toont evenmin aan het Schengengrondgebied verlaten te hebben alvorens in België asiel te vragen. Conform artikel 12(4) van de Dublin III-Verordening is in dat geval de lidstaat die het visum heeft afgeleverd verantwoordelijk voor de behandeling van de asielprocedure.

Artikel 12(4) van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

"4. Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten."

Het eerste middel is niet ernstig."

2.1.3.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 12.4 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening). Hij zet uiteen dat het visum hem daadwerkelijk toegang moet hebben verschaft tot één van de lidstaten en hij stelt verklaard te hebben dat hij vanuit Armenië naar Rusland doorreisde en daar bleef tot 8 maart 2017. Het visum verliep op 7 maart 2017 en kan hem dus onmogelijk de toegang tot één van de lidstaten hebben verleend.

2.1.3.2. Artikel 12.4, eerste lid van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

"Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt het volgende:

- verzoeker had een Schengenvisum, geldig van 12 februari 2017 tot 7 maart 2017, dat werd aangevraagd bij de Italiaanse consulaire diensten
- op 13 maart 2017 komt verzoeker België binnen, het visum van verzoeker is zes dagen verlopen, dus minder dan zes maanden
- verzoekers verklaringen over zijn reisroute, afgelegd tijdens zijn interview op 22 maart 2017, zijn de volgende:

"Vraag 37 Plaatsen & landen van doorreis (exact adres doorgeven indien mogelijk)

Jerevan (...) Vertrekdatum 02/2017 (...) Gebruikte vervoermiddelen Bus

(...)

Moskou Binnenkomstdatum 02/2017 vertrekdatum +/- 08/03/2017 (...) Vrachtwagen

Wit-Rusland Binnenkomstdatum +/- 09/03/17 Vertrekdatum +/- 10/03/2017 (...) Vrachtwagen

?

Hieruit blijkt dat verzoekers verklaringen over zijn reisroute uitermate vaag zijn en dat hij zelf geen exacte data kon geven: hij vermeldde dat hij ongeveer op 8 maart 2017 uit Rusland vertrok met de vrachtwagen, dat hij ongeveer van 9 maart tot ongeveer 10 maart 2017 in Wit-Rusland verbleef, en hij kon niet verduidelijken langs welke landen hij vervolgens passeerde en hoelang hij daar bleef vooraleer in België toe te komen. In dit verband dient te worden opgemerkt dat België niet aan een buitengrens van de Schengenzone ligt en dat verzoeker per definitie andere landen is gepasseerd en de Schengengrens in een andere lidstaat dan België heeft overschreden vooraleer hij op 13 maart 2017 België is binnengekomen. Gezien verzoekers eigen uiterst vage verklaringen zoals die blijken uit zijn interview op 22 maart 2017, is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij aanneemt dat verzoeker onder gelding van zijn Italiaans Schengenvisum (geldig tot 7 maart 2017), een andere lidstaat dan België is binnengekomen. Verzoekers ongestaafde bewering in het verzoekschrift dat hij op 8 maart 2017 nog in Rusland was en dat het visum hem onmogelijk toegang kan hebben verschaft tot één van de lidstaten, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker staat deze bewering met geen enkel gegeven en hij heeft zijn reisdocumenten niet voorgelegd (hij legde enkel een geboorteakte en een militair boekje voor) zodat niet kan worden uitgesloten dat dit visum hem wel degelijk toegang heeft verschaft tot één van de lidstaten.

De verwerende partij kon bijgevolg in alle redelijkheid en zonder dat effectief vastgestelde feiten dit zouden verhinderen, toepassing maken van artikel 12.4, eerste lid van de Dublin-III-Verordening.

Een schending van deze bepaling kan niet worden aangenomen.

2.1.3.3. In een tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht: de bestreden beslissing trekt op geen enkel ogenblik verzoekers reisverhaal in twijfel, waarin hij stelt dat hij zijn via het Italiaans consulaat verkregen visum niet heeft gebruikt om één van de lidstaten te betreden, maar toch wordt hier blijkbaar aan getwijfeld omdat er wordt overgegaan tot een vraag tot overname aan Italië. Er zou hierover op zijn minst gemotiveerd moeten worden.

2.1.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 22.7 van de Dublin-III-Verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker die aan Italië toekomt. Tevens wordt vermeld dat raadpleging van de visa-databank aantoonde dat verzoeker een Schengenvisum type C aangevraagd had bij de Italiaanse consulaire diensten in Yerevan (Armenië) en dat dit visum afgeleverd werd, geldig van 12 februari 2017 tot 7 maart 2017. Over verzoekers reisroute wordt het volgende vermeld: *"De betrokkene, staatsburger van Armenië, werd verhoord op 22.03.2017 en verklaarde dat hij Armenië in februari 2017 verliet om met de bus naar Rusland te reizen om er tot ongeveer 08.03.2017 in Moskou te verblijven. De betrokkene gaf aan dat hij vervolgens via Wit-Rusland en enkele voor hem onbekende landen naar België doorreisde om er op 13.03.2017 aan te komen. In België diende de betrokkene op 22.03.2017 een asielaanvraag in."*

Hieruit blijkt dat de verwerende partij weergeeft wat verzoekers verklaringen zijn inzake zijn reisroute. De data betreffen data waarover verzoeker zelf verklaart dat het "ongeveer" die data zijn. De route ging via Rusland, Wit-Rusland en enkele voor hem onbekende landen. Nu uit verzoekers eigen verklaringen zoals die blijken uit het administratief dossier, blijkt dat deze uitermate vaag zijn en niet gestaafd worden door enig element (verzoeker legde geen reisdocumenten voor), kan verzoeker niet gevolgd worden dat

uitdrukkelijk moest worden gemotiveerd *“waarom er aan verzoekers reisverhaal getwijfeld wordt”*. Uit verzoekers verklaringen zelf (zoals hierboven geciteerd) blijkt voldoende dat deze uiterst vaag zijn, en in de bestreden beslissing wordt ook vermeld dat verzoeker als identiteits- of reisdocumenten zijn geboortakte en militair boekje voorlegde. Bijgevolg is het zeer duidelijk dat verzoekers verklaringen vaag en ongestaafd zijn zodat de verwerende partij, zonder deze vage verklaringen expliciet in twijfel te moeten trekken, in de bestreden beslissing zonder meer kon vervolgen met te stellen dat op basis van het visum een verzoek tot overname werd gericht aan de Italiaanse instanties.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“2.2. Tweede middel

Schending van:

- artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM)
- artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest)
- artikel 3(2) van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad (Dublin III-Verordening)

- *algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel*

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist om verzoeker terug te sturen naar Italië en weigert zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Terwijl overeenkomstig artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie “niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”

Dat verzoeker in Italië wel degelijk zou worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM. Hij heeft namelijk geen enkele garantie gekregen op een effectieve opvang in dat land, indien hij zou verplicht worden om zijn asielaanvraag daar verder te zetten. De Italiaanse autoriteiten lieten na om binnen de gestelde termijn van twee maanden te reageren op de Belgische aanvraag tot overname van het asioldossier van verzoeker. Volgens artikel 22(7) van Verordening 604/2013 zou het land dat niet tijdig reageert op zulk overnameverzoek dan automatisch verantwoordelijk worden voor deze asielaanvraag. Het is echter duidelijk dat het asielbeleid in Italië onvoldoende garanties biedt op een effectieve opvang om te kunnen garanderen dat verzoeker niet wordt blootgesteld aan situaties die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in haar arrest van 4 november 2014 een Afghaans gezin dat in Zwitserland asiel had aangevraagd gelijk gaf in die zin dat hun terugkeer naar Italië, in het kader van de Dublin III-verordening, een inbreuk vormde op artikel 3 van het EVRM (Tarakhel vs. Zwitserland, ECHR 326 (2014), nr. 2917/12, stuk 2 in bijlage). Het Hof stelde een schending vast van artikel 3 van het EVRM en motiveerde op grond van het gegeven dat het Italiaanse asielbeleid onvoldoende garanties op opvang bood en dat asielzoekers als bijzonder kwetsbare personen recht hebben op een speciale bescherming in het licht van artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt over dit arrest gezegd dat het hier om andere omstandigheden ging omdat het een gezin met jonge kinderen betrof terwijl verzoeker een alleenstaande man is. Dit is echter geen reden om geen bezwaar te zien in een verplichte terugkeer naar Italië. Hoewel het EHRM in het arrest Tarakhel focust op de situatie van een gezin met minderjarige kinderen, liet dit ruimte om te argumenteren dat individuele garanties ook moeten bekomen worden bij andere categorieën van asielzoekers. Het EHRM interpreteert de notie ‘kwetsbaar’ immers heel ruim. Het stelt dat asielzoekers door hun status als asielzoeker behoren tot een “ondergeprivilegieerde en kwetsbare groep” die nood hebben aan speciale bescherming.

Dat de bestreden beslissing er wel heel gemakkelijk van uitgaat dat verzoeker over een degelijke opvang zal kunnen beschikken wanneer hij zal worden teruggestuurd naar Italië, ook al heeft dit land

niet eens gereageerd op de Belgische vraag tot overname van het asiëldossier. Wanneer een land nalaat om te reageren op een dergelijke vraag zou er op zijn minst toch moeten onderzocht worden of de condities van artikel 3 EVRM niet geschonden worden bij uitlevering.

Dat de verwerende partij gebruikt maakt van het AIDA-rapport (Asylum Information Database) van 31 december 2016 (stuk 3 in bijlage) om aan te tonen dat terugkeerders in het kader van de Dublin-verordening wel degelijk toegang hebben tot de opvangstructuren in Italië:

"Betreffende de toegang tot de opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna,...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de 'Dublin-verordening' overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen> die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst' toegang hebben tot de opvangstructuren."

Dat de in de bestreden beslissing aangehaalde passage (blz 64) van het AIDA-rapport het volgende bepaalt:

"If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CAS, collective centres, or SPRAR). However, once arrived in the airports they face a severe lack of legal information on how to access again to the asylum procedure and then, due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is in most of the cases too long. Si nee there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to those persons transferred to Italy on the basis of the Dublin III Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found."

Dat de bestreden beslissing een erg selectieve lezing uitvoert van de bepalingen in het AIDA-rapport. Op blz 64 staat namelijk te lezen dat Dublin-terugkeerders grote hinder ondervinden om een opvangplaats te vinden in Italië. De lange wachttijd waarvan sprake is in de hierboven aangehaalde passage, impliceert dat personen die in dezelfde situatie verkeren als verzoeker vaak lange tijd op straat moeten zien te overleven alvorens zij onderdak krijgen in een Italiaans asielcentrum. Het AIDA-rapport bevat overigens nog meer passages die de systematische tekortkomingen van de Italiaanse opvangstructuur blootleggen:

1. AIDA Italy blz 62

"According to the practice recorded until the end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the "fotosegnalamento" (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration C verbalizzazione"). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets."

2. AIDA Italy blz 65

"In practice, first accommodation centres do not all offer the same reception services. Their quality of assistance varies between facilities and sometimes fails to meet adequate standards, especially regarding the provision of legal and psychosocial assistance.

Identification, referral and care provided to vulnerable individuals is often inadequate due to low levels of coordination among stakeholders, an inability to provide adequate legal and social support as well as the necessary logistical follow-up. Finally, the monitoring of reception conditions by the relevant authorities is generally not systematic and complaints often remain unaddressed."

3. AIDA Italy blz 66

"According to the previous Reception Decree, for the period needed until a place is found in one of the accommodation centres, the Prefecture had to grant the applicant a financial allowance. Nevertheless, this provision has never been applied in practice. LD 142/2015 does not provide any financial allowance for asylum applicants needing accommodation and often where there are no places available in neither SPRAR nor CAS or governmental centers, the Prefecture sends asylum seekers to one of those structures, thereby exceeding their maximum reception capacity. As a result, this causes overcrowding and a deterioration of material reception conditions (see the section on Conditions in Reception Facilities).

The law does not provide a definition of "adequate Standard of living and subsistence" and does not envisage specific financial support for different categories, such as people with special needs."

4. AIDA Italy blz 73

"Generally speaking, all governmental centres, as the former CARA, are very often overcrowded. Accordingly, the quality of the accommodation services offered is not equivalent to the SPRAR centres or other reception facilities of smaller size. In general, concerns have systematically been raised about the high variability in the standards of reception centres in practice, which may manifest itself in, for example: overcrowding and limitations in the space available for assistance, legal advice and socialization; physical inadequacy of the facilities and their remoteness from the community; or difficulties in accessing appropriate information."

Dat samenvattend volgende problemen inherent zijn aan het Italiaanse opvangbeleid:

- *Lange wachttijden voor opvangplaatsen waardoor asielzoekers vaak een hele tijd op straat moeten leven*
- *Geen specifieke opvang meer voor Dublin-terugkeerders*
- *Veel opvangcentra voldoen niet aan de opgelegde standaarden*
- *Overbevolking in veel opvangcentra*

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 3 juni 2016 met nr. 169 039 (stuk 4 in bijlage) de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om een Iraakse asielzoekster in het kader van de Dublin-verordening naar Italië terug te sturen vernietigde omdat uit het AIDA-rapport helemaal niet valt af te leiden of Dublin- terugkeerders recht op opvang hebben:

"Bij het onderzoek of dit motief steun vindt in het AIDA-rapport van 22 december 2015 waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing van 28 januari 2016, stelt de Raad vast dat de verwerende partij een partiële lezing maakt van het voormelde AIDA-rapport. In paragraaf 5 op pagina 64 van dit rapport staat immers ook vermeld: "The aforementioned projects providing accommodation centres for Dublin returnees funded under ERF ended at the end of June 2015..."

De opvangvoorzieningen die specifiek gericht zijn op Dublin-terugkeerders werden dus reeds beëindigd eind juni 2015. Of de specifieke opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders ondertussen daadwerkelijk opnieuw werden gefinancierd na de stopzetting ervan eind juni 2015, wordt in de bestreden beslissing van 28 januari 2016 niet vermeld en blijkt ook niet uit paragraaf 5 van pagina 64 van het voormelde AIDA-rapport."

Dat artikel 3(2), tweede lid, van de Dublin HI-Verordening zegt dat de lidstaat die moet bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de asielaanvraag (in casu België), moet onderzoeken of er een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangeduid indien er een vermoeden tot schending van artikel 4 van het EU-Handvest bestaat in het land dat eigenlijk verantwoordelijk is (in casu Italië):

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Dat uit het AIDA-rapport duidelijk kan worden afgeleid dat Dublin-terugkeerders in Italië het risico lopen om dakloos te worden of om in een overbevolkt opvangcentrum terecht te komen, situaties die overeenkomen met een "onmenselijke of vernederende behandeling" in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest. Aangezien de bestreden beslissing nergens gewag maakt van een onderzoek of er een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangeduid, schendt de bestreden beslissing artikel 3(2), tweede lid, van de Dublin HI-Verordening.

Dat in de bestreden beslissing het SFH-rapport (Schweizerische Flüchtlingshilfe) van augustus 2016 wordt geciteerd om aan te tonen dat Dublin-terugkeerders in Italië geen risico lopen op een onmenselijke behandeling. Dit rapport betreft echter enkel de situatie in de steden Rome en Milaan en kan geenszins beschouwd worden als representatief voor heel Italië. De argumenten die uit dit rapport worden gehaald kunnen dus hoegenaamd geen uitsluitel geven over het al dan niet bestaan van risico's op een onmenselijke behandeling bij een terugkeer naar Italië.

Dat wat betreft het AIDA-rapport de bestreden beslissing een zeer selectieve lezing uitvoert van de informatie die erin vervat zit. Met name de vele passages die de tekortkomingen in de Italiaanse opvangstructuur blootleggen worden al dan niet doelbewust verzwegen, zoals hierboven reeds aangehaald. In een arrest met nr. 147 792 van 16 juni 2015 (stuk 5 in bijlage) vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken die een asielzoeker in het kader van de Dublin HI-Verordening terugstuurde naar Italië om deze reden. De Raad concludeert in dit arrest dat de DVZ in de bestreden beslissing een gedeeltelijke lezing had gedaan van de gebruikte informatie die onmogelijk tot de conclusie kon leiden dat de asielzoeker in kwestie sowieso recht zou hebben op opvang in Italië. Hierdoor kon de asielzoeker in kwestie de rechtvaardiging van de beslissing niet begrijpen en werd er dus niet voldaan aan de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing door het niet vermelden van de passages uit het AIDA-rapport die de tekortkomingen van het Italiaanse opvangstructuur blootleggen tevens het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, aangezien een zorgvuldig onderzoek vereist dat met alle feiten en belangen rekening wordt gehouden.

Dat de Italiaanse regering ten slotte zeer recent nog gedreigd heeft om zijn havens te sluiten voor boten met geredde vluchtelingen omdat het land de toestroom van migranten niet meer aankan (stuk 6 in bijlage). Het spreekt voor zich dat zulke dreigende taal het gevolg is van een daadwerkelijke overbevolking in de Italiaanse vluchtelingencentra. In het licht van deze ontwikkelingen zou het allesbehalve een positief signaal zijn van de Belgische overheid om asielzoekers die niet eens in Italië geweest zijn op basis van een verlopen visum toch naar dat land te sturen.

Dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het EU-Handvest, artikel 3.2 van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad, en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het tweede middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat hij in Italië blootgesteld zal worden aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 EVRM. Hij heeft er geen effectieve garantie gekregen op opvang, gezien de Italiaanse instanties nalieten om binnen de gestelde termijn te reageren op de vraag tot overname. Hij verwijst vervolgens naar het arrest Tarakhel en naar het AIDA-rapport van 31.12.2016, waarvan verwerende partij een selectieve lezing gemaakt zou hebben. Hij stelt dat uit dit rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders in Italië grote hinder ondervinden m.b.t. het bekomen van een opvangplaats, waardoor zij vaak lange tijd op straat moeten zien te overleven alvorens zij onderdak krijgen in een asielcentrum. Daarnaast zou er overbevolking zijn in die centra.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. Verwerende partij heeft bij dit onderzoek rekening gehouden met volgende internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM:

- UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013;
- Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, last updated tot December 2015;
- Italian Council for Refugees (CIR), "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014;
- Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014;
- AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015;
- SFH, "Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien", Bern, augustus 2016;
- <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprax-expansion>
- Amnesty International, "Hotspot Italy (...)"
- "Third Resettlement and Relocation forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015
- EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië
- EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland.
- EHRM 13.01.2015, nr. 51428/10 A.M.E v. Nederland

Het Bestuur oordeelde dat uit die gezaghebbende rapporten en arresten blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen.

Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers, blijkt uit voormelde rapporten dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang tot heeft en asielaanvragen wel degelijk worden behandeld zodat niet op voorhand vaststaat dat hij niet zal worden behandeld overeenkomstig de Europese regelgeving. Temeer nu de raadsman van verzoeker op de hoogte is van de initiatieven die hij kan nemen, en hem hieromtrent kan informeren.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat in die beslissing tevens rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, de actuele situatie in Italië, de grote toestroom van immigranten dat Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoonst dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

In de bestreden beslissing werd getoetst aan het arrest Tarakhel en geoordeeld dat verzoeker een meerderjarige alleenstaande man betreft zonder kinderen, die verklaarde af en toe pijn aan zijn ogen te hebben, zonder hiervoor enig medisch attest bij te brengen. In dit verband dient gewezen te worden op het zeer recent arrest Ali and others v. Switzerland and Italy (decision n°30474/14, 4/10/2016), zoals ook vermeld in de bestreden beslissing, waarin het EHRM stelt dat zij reeds oordeelde dat een overdracht van een volwassen asielzoeker, waaronder inbegrepen diegene die medische hulp nodig hebben, maar die niet in kritieke toestand verkeren, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 EVRM:

“36. As to the second applicant, the Court recalls that it has already concluded that the transfer from Switzerland to Italy of adult asylum seekers, including those requiring medical treatment but who are not critically ill, would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention (A.S. v. Switzerland, no. 39350/13, § 38, 30 June 2015; A.M. v. Switzerland (dec), no. 37466/13, § 20, 3 November 2015).

Since the second applicant is an adult and has not established that he is critically ill, the Court does not see any reason to depart from its conclusions in the above-mentioned cases.”

Gelet op het feit dat verzoeker geen kwetsbaar profiel heeft, kan hij zich niet dienstig beroepen op het door hem aangevoerde arrest Tarakhel t/Zwitserland. Zie in die zin:

“De Raad wijst er op dat het EHRM sinds de arresten Tarakhel en A.M.E. nog verscheidene malen heeft bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). In 2016 werd dit standpunt opnieuw bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27). In de recentste beslissing van het EHRM van 4 oktober 2016 wordt dit verwoord als volgt: “The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above), and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot, in themselves, act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country.” De louter persoonlijke gevolgtrekking van de verzoeker dat de situatie in Italië voor asielzoekers zodanig slecht en onmenselijk is dat de (levens)omstandigheden in Italië op heden dezelfde zijn als in Griekenland, kan in het licht van deze zeer recente beslissing van het EHRM dan ook niet worden aangenomen. Immers dient te worden vastgesteld dat de verzoeker voornamelijk verwijst naar informatiebronnen maar nergens toelicht hoe de situatie in Italië concreet op dermate ernstige wijze zou zijn verslechterd ten opzichte van de situatie ten tijde van de beslissing in de zaak Ali tegen Zwitserland en Italië van 4 oktober 2016, dat thans een ander oordeel zich zou opdringen. De verzoeker verwijst tevergeefs naar het arrest M.S.S. v. Griekenland en naar het arrest Khlaifia v. Italië en gelet op de vaststelling dat verzoeker een alleenstaand man is zonder kwetsbaar profiel is de verwijzing naar andersluidende arresten in het licht van het bovenstaand citaat niet dienstig.” (arrest nr. 181.300 d.d. 26 januari 2017)

Verzoeker toont niet aan op basis waarvan het Bestuur bijkomende garanties diende te vragen aan de Italiaanse autoriteiten.

Hij toont evenmin aan dat het Bestuur een verkeerde of onvolledige lezing zou hebben gemaakt van de rapporten waarnaar verwezen in de beslissing. Uit die rapporten kan immers geen beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië worden afgeleid. Uit de bestreden beslissing, de door verzoeker aangehaalde passages en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers.

Er worden door de Italiaanse overheid terdege tal van inspanningen geleverd om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen. Italië heeft ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein.

In de bestreden beslissing werd melding gemaakt van de uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten waarmee Italië wordt geconfronteerd. Er wordt evenwel geoordeeld dat dit gegeven niet automatisch betekent dat verzoeker na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Uit de door de verwerende partij geconsulteerde rapporten blijkt dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd die specifiek gericht is op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen.

Uit publicaties van het ECRE Weekly Bulletin dd. 30 april 2015 blijkt overigens dat naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten nogmaals wordt opgedreven. Het SPRAR opvangnetwerk, dat 32.000 personen kan herbergen, werd in het leven geroepen. Indien die vol zitten, dan worden de mensen naar het vasteland getransfereerd waar zij in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Door verwerende partij werd bijgevolg wel degelijk gemotiveerd om welke redenen de voormelde rapporten niet negatief kunnen worden geïnterpreteerd.

Het staat derhalve buiten kijf dat Italië de nodige inspanningen levert om in opvang te voorzien.

Verder dient te worden opgemerkt dat op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") een plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>)

Ook in het SFH-rapport wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verzoeker toont niet aan dat er geen Dublin-overdrachten meer mogen geschieden naar Italië.

Verzoeker betwist evenmin dat Dublin-terugkeerders in de luchthavens van Rome en Milaan worden begeleid en ondersteund door NGO's die er actief zijn. Ook deze NGO's kunnen blijkens de door het Bestuur gehanteerde rapporten van AIDA en SFH opvangvoorzieningen bieden, dan wel de Dublin-terugkeerder begeleiden in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk indien de terugkeerder, quod in casu, nog geen asielaanvraag nog geen asielaanvraag in Italië heeft ingediend.

"(...) Uit het vermeld AIDA rapport blijkt dat (p. 60 e.v.) dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk.

Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders voor wie de Questura van Rome bevoegd is of wordt, meestal worden opgevangen in een CAS. Uit de verdere informatie van het SFH-rapport blijkt het volgende: "In Rom versucht die NGO am Flughafen für Personen, die vor ihrer Überstellung nach Italien noch kein Asylgesuch in Italien gestellt haben und folglich die Questura Rom für die Durchführung des Asylverfahrens zuständig ist, eine Unterkunft zu organisieren." (p. 27) en "Die CAS werden von verschiedenen Institutionen geführt, unter anderem von Gemeinden, Privatorganisationen oder auch von NGOs." (p. 31). Hieruit blijkt dus dat NGO's voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals de verzoeker, in eerste instantie een opvangplaats wordt voorzien hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn. Uit het AIDA rapport december 2015 blijkt voorts dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien (p. 65). (...)" (arrest nr. 178.244 d.d. 23 november 2016)

Uit het AIDA-rapport blijkt wel degelijk dat Dublin-terugkeerders, eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat verzoeker aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde recentelijk m.b.t. de algemene rapporten en rechtspraak EHRM die werden opgenomen in de thans bestreden beslissing onder meer wat volgt:

"(...) Gelet tenslotte op de rechtspraak van het EHRM, waarin dat Hof nog in oktober 2016 vaststelde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinvoerdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen, kan niet dienstig worden verwezen naar de evolutie van de rechtspraak in de verschillende lidstaten en in België in het algemeen sedert 2014. De rechtspraak van het Hof noopt immers tot een actuele beoordeling van de algemene situatie en een individuele beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In het licht van de motieven van de bestreden beslissing en van wat voorafgaat blijkt dat de stukken uit het administratief dossier en deze die door verzoeker werden bijgebracht op het eerste gezicht niet

toelaten om vast te stellen dat hij verstoken zal blijven van adequate opvang bij een terugkeer naar Italië. Verzoeker maakt prima facie dan ook niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door de verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk, niet of niet afdoende gemotiveerd, of niet zorgvuldig zou zijn.(...)”

Een schending van de door de verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen, wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet ernstig.”

2.2.3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van artikel 3.2 van de Dublin-III-Verordening en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij zet uiteen dat hij bij een terugkeer naar Italië geen enkele garantie zal hebben op opvang. Zijn aanvraag werd stilzwijgend goedgekeurd en er zijn geen garanties op effectieve opvang. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij een selectieve lezing geeft van het AIDA-rapport, dat wel degelijk vermeldt dat er in Italië ernstige problemen zijn inzake de opvangstructuren voor asielzoekers en migranten. Verzoeker wijst tevens op het SFH-rapport dat volgens hem geen uitsluitel kan geven over het al dan niet bestaan van risico's op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar Italië.

2.2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het

individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.2.3.3. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin-III-Verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin-III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.3.3.4. *In casu* gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als Dublin-terugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugname door Italië zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Daarbij gaat de Raad in de eerste plaats na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.3.3.5. Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië (“Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in

Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40)."

Verzoeker betwist niet dat hij in Italië toegang zal krijgen tot de asielprocedure.

2.3.3.6. Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat *in casu* enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

"Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35)."

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

2.3.3.7. Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De verwerende partij baseert zich onder meer op het recente AIDA-rapport up-to-date tot december 2016 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het 'OSAR/SHF-rapport' van augustus 2016 dat ruime aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

De Raad merkt verder op dat de verwerende partij zich tevens heeft gesteund op andere stukken, waarvan de meest recente zijn:

- *"Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries"*, ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015;
- *"Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap"* van 1 oktober 2015;
- het rapport van Amnesty International (*"Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights"*) van 2016;
- het nieuwsbericht *"Italy plans uniform reception system through SPRAR expansion"* van 19 oktober 2016.

2.3.3.8. Vooreerst stelt de bestreden beslissing dat het geactualiseerde AIDA-rapport inderdaad meldt *"dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublinverordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn."* Evenwel vermeldt de bestreden beslissing eveneens dat *"aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64)."* en *"Het AIDA-*

rapport belicht dan ook de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRARopvangnetwerk te vergroten (pagina 60)."

Vervolgens benadrukt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat uit p. 60 van het AIDA-rapport blijkt dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit, met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. De verwerende partij verwijst ook naar het 'OSAR/SHF-rapport' waarin wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("*Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze*", pagina 15).

Verder vestigt de verwerende partij de aandacht op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "*Associazione nazionale Comuni Italiani*") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk, gebaseerd op recente informatie van 19 oktober 2016 ("*The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country*" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-trough-sprar-expansion>).

Dat er zich in individuele gevallen problemen kunnen voordoen, doet derhalve geen afbreuk aan het gegeven dat Italië grote inspanningen doet, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid.

2.3.3.9. Verzoeker meent dat de verwerende partij een selectieve lezing geeft van het AIDA-rapport. Verzoeker verwijst naar p. 64 van het rapport waarin te lezen staat dat Dublin-terugkeerders grote hinder ondervinden om een opvangplaats te vinden in Italië, er zijn lange wachttijden. Hij wijst tevens op p. 62 van het rapport, waarin vermeld wordt dat asielzoekers slechts toegang krijgen tot de opvangvoorziening nadat ze formeel geregistreerd zijn (verbalizzazione), deze verbalizzazione kan plaatsvinden pas maanden na de indiening van een asielaanvraag en de "fotosegnalamento". Op p. 65 wordt melding gemaakt van gebrek aan opvangvoorzieningen in de first accomodation centres. Op p. 66 wordt vermeld dat er geen financiële tegemoetkoming is voor asielzoekers en dat er soms toch asielzoekers worden gestuurd naar opvangstructuren waar er geen plaatsen meer vrij zijn, zodat er overbevolking ontstaat. Op p. 73 kan gelezen worden dat alle opvangcentra van de overheid en de vroegere CARA-centra overbevolkt zijn en dat de kwaliteit niet gelijk staat aan de SPRAR-centra of de kleinere opvangvoorzieningen.

In dit verband wordt opgemerkt dat p. 62 van het AIDA-rapport niet specifiek over Dublin-terugkeerders gaat en dat op p. 63 wordt vermeld dat de volledige draagwijdte van dit fenomeen niet gekend is, gezien er hierover geen statistieken beschikbaar zijn en dat blijkt dat de tijd die verstrijkt tussen de asielaanvraag en de "fotosegnalamento" enerzijds en de verbalizzazione anderzijds verschillen van Questura tot Questura. Verzoeker zal dus niet noodzakelijkerwijze in een Questura terecht komen waar er lange wachttijden zouden zijn.

Pagina 64 van het AIDA-rapport handelt specifiek over Dublin-terugkeerders. In de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar p. 64 van het AIDA-rapport. Daar blijkt dat een onderscheid wordt gemaakt tussen Dublin-terugkeerders die reeds opvang hebben genoten in Italië en zij die nog geen opvang hebben genoten in Italië. *In casu* wordt niet betwist dat verzoeker nog geen opvang heeft genoten in Italië, zodat enkel die situatie nader moet worden bekeken. Uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders worden opgevangen in het reguliere opvang-netwerk (AIDA-rapport, p. 64), waarin een onderscheid wordt gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (de zgn. collectieve centra, zoals CARA, CDA, CAS en CPSA). De reguliere opvangcentra voorzien in een eerste grootschalige opvang waaruit asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk (p. 59).

In het AIDA-rapport wordt vermeld dat het gebeurt dat Dublin-terugkeerders, die niet eerder asiel hebben aangevraagd, geen opvang krijgen en alternatieve vormen van opvang moeten zoeken.

De Raad merkt op dat daar tegenover staat dat de verwerende partij in de bestreden beslissing benadrukt dat uit p. 60 van het AIDA-rapport blijkt dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de

opvangcapaciteit, met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. De verwerende partij verwijst ook naar het 'OSAR/SFH-rapport' waarin wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (*"Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze"*, pagina 15).

Waar verzoeker verwijst naar p. 65 en p. 66 van het rapport, die handelen over de vormen en niveaus van de materiële opvangcondities, wordt opgemerkt dat ook hier kan worden verwezen naar wat in de bestreden beslissing wordt gesteld over de blijvende inzet van de Italiaanse instanties op de opvangcapaciteit te verhogen.

Op pagina 73 wordt vermeld dat de vroegere CARA-centra dikwijls overbevolkt zijn en dat de kwaliteit van de opvang er lager is dan in de SPRAR-centra.

In dit verband wijst de Raad erop dat op p. 73 ook wordt vermeld: *"Nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the effective number of asylum seekers hosted compared to the actual capacity of the centre, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre."* Hieruit blijkt dat de situatie sterk verschilt van centrum tot centrum, zodat niet is aangetoond dat verzoeker bij een terugkeer naar Italië verstoken zal blijven van opvang of dat de opvang van zodanige aard zal zijn dat dit een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

Wat betreft het betoog omtrent een gebrekkige opvang in overbevolkte opvangplaatsen, merkt de Raad op dat verzoeker geen rekening houdt met de recente informatie in de bestreden beslissing die erop wijst dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers na de eerstelijnsvoorzieningen doorstromen naar de tweedelijnsopvang, in het zgn. SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken van het administratief dossier lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij niet op een redelijke tijdsperiode zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum.

2.3.3.10. Verzoeker voert aan dat het "OSAR/SFH-rapport" enkel de situatie in Rome en Milaan betreft en niet kan worden beschouwd als representatief voor heel Italië. In dit verband wordt opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet akkoord gaat met de conclusie van de auteurs van dit rapport dat Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen wat de opvang voor verzoekers van internationale bescherming betreft. De verwerende partij verduidelijkt immers dat de vermelde tekortkomingen niet in die mate en niet op een dergelijke schaal voorkomen dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt:

"Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt."

Verzoeker toont dus niet aan in welk opzicht de verwerende partij op verkeerde wijze gebruik zou hebben gemaakt van dit rapport.

2.3.3.11. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad. In dit verband wordt opgemerkt dat deze verwijzing niet dienstig is nu verzoeker niet aantoont dat de feitelijke gegevens aan de grondslag van deze rechtspraak *mutatis mutandis* kunnen toegepast worden op onderhavig geval. Waar verzoeker specifiek wijst op het stopzetten van de tijdelijke opvang van Dublin-terugkeerders die niet meer operationeel is, wordt opgemerkt dat in huidige bestreden beslissing wel met dit element rekening wordt

gehouden en dat in dit verband wordt verwezen naar de inspanningen die de Italiaanse instanties leveren om de opvangcapaciteit te verhogen, dit blijkt uit het AIDA-rapport en uit de recente jaarlijkse samenkomst van het ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale vereniging van gemeenten. Daarenboven wijst de Raad erop dat in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde geldt.

2.3.3.12. Waar verzoeker verwijst naar de recente dreiging van de Italiaanse regering om de havens te sluiten voor boten met op zee geredde migranten en dat dit wijst op overbevolking van de opvangcentra, wijst de Raad erop dat verzoeker niet via een schip een Italiaanse haven zal binnenkomen, maar wel Italië zal binnenkomen als Dublin-terugkeerder. Verder wijst de Raad erop dat een verwijzing naar politieke uitspraken van de Italiaanse regering niet *in concreto* aantoont dat de motieven in de bestreden beslissing over de opvangcentra in Italië, die gesteund zijn op gezaghebbende bronnen, niet zouden deugen.

2.3.3.13. Verder haalt de verwerende partij in de bestreden beslissing ook de volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: *"We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013."*

Op basis van geactualiseerde rapporten besluit de verwerende partij: *"We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."*

De verwerende partij heeft dus omstandig gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissing weergegeven bronnen.

Uit wat voorafgaat, blijkt afdoende dat de verwerende partij op omstandige wijze de opvangsituatie voor Dublin-terugkeerders in Italië heeft onderzocht en dat de gemaakte vaststellingen en besluiten door verzoekers betoog, *supra* besproken, niet worden onderuit gehaald.

In het licht van wat voorafgaat, blijkt dat noch verzoekers uiteenzettingen, noch de informatie uit het administratief dossier toelaten om vast te stellen dat verzoeker "met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid" bij aankomst verstoken zal blijven van enige vorm van officiële en reguliere opvang bij een terugkeer naar Italië. Verzoeker maakt verder ook niet aannemelijk dat hij zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

2.3.3.14. De Raad stelt vast verzoeker nalaat precieze elementen aan te reiken die toelaten te besluiten dat de bestreden beslissing *in casu* steunt op een incorrecte feitenvinding, miskenning van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is, *quod non in casu*.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkele wijze de conclusies, die worden getrokken uit het AIDA-rapport up-to-date tot december 2016, het OSAR/SHF-rapport van 2016, het Amnesty International-rapport van 2016 of de informatie van 19 oktober 2016, betwist of weerlegt.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoeker met het algemeen betoog en de verwijzing naar rapporten niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verweerder over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

Het betoog van verzoeker doet dan ook geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.3.3.15. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Omtrent de individuele omstandigheden van verzoeker wordt als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat het hier een democratisch land is en hij via kennissen er veel goeds over hoorde. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië. De betrokkene gaf aan geen reden te hebben, maar niet naar Italië te willen omdat hij van België houdt.”

en

“Daarnaast merken we op dat de betrokkene, aangaande zijn gezondheidstoestand, tijdens zijn gehoor verklaarde dat zijn ogen af en toe pijn doen. We wijzen er echter op dat de betrokkene gedurende zijn gehele asielprocedure geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1989 geboren alleenstaande man zonder kinderen. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat de betrokkene inzake zijn gezondheidstoestand verklaarde af en toe pijn te hebben aan zijn ogen. We wijzen er ook op de betrokkene gedurende de gehele duur van

zijn lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”

Verzoeker, een alleenstaande volwassen man, haalt in zijn verzoekschrift geen individuele omstandigheden eigen aan zijn geval aan. Hoewel verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan hij niet zonder meer betogen dat in zijn geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont hij niet aan dat hij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

De Raad merkt tevens op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. In een omzendbrief van 2 februari 2015, met specifieke verwijzing naar het arrest Tarakhel, garandeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken aan alle Dublinpartners dat alle families met kleine kinderen samen zullen worden opgevangen in een faciliteit waar de opvangomstandigheden zijn aangepast aan de familie en de leeftijd van de kinderen. In een tweede brief van 15 april 2015 informeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken de Europese Commissie dat huisvesting binnen het SPRAR-netwerk werd gereserveerd voor families die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Italië. Een lijst met beschikbare faciliteiten werd in een omzendbrief van 8 juni 2015 aan de Dublinpartners verzonden, die werd geactualiseerd bij omzendbrief van 15 februari 2016. Uit recente rechtspraak volgt dat het EHRM voormelde omzendbrieven aanvaardt als een voldoende garantie en geen reden ziet om te geloven dat de opvangplaatsen, die specifiek worden voorbehouden voor families die worden overgedragen in het kader van de Dublin-verordening, niet beschikbaar zullen zijn bij hun aankomst te Italië, in zoverre de Italiaanse overheden op de hoogte zijn van een familiesituatie en de datum van de geplande Dublin-overdracht (EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken).

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Verzoeker kan niet worden gevolgd in het betoog dat er garanties moesten gevraagd worden. Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk voorzien in artikel 22, lid 7 van de Dublin-III-Verordening en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

2.3.3.16. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker noch met zijn verwijzing naar algemene rapporten, noch met zijn betoog aangaande zijn individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoonst.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval.

2.3.3.17. Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille

van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van verzoeker, noch het administratief dossier bevatten elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure zodanig zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

In dit licht maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat de verwerende partij artikel 3.2. van de Dublin-III-Verordening heeft miskend of haar discretionaire bevoegdheid in het toepassen van deze clausules heeft miskend.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET